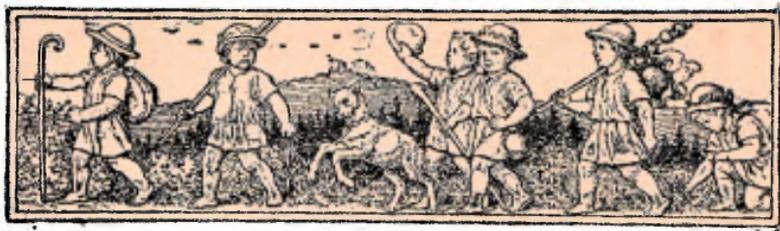
The image shows the front cover of an old book. The cover is bound in a dark reddish-brown material, possibly leather or cloth, with a marbled pattern in shades of purple, blue, and white. The name "Keesje." is printed in a gold, serif font in the upper center. On the left side, the spine of the book is visible, showing several gold-colored bands. The book shows signs of age, with some wear and a small tear at the bottom right corner.

Keesje.

Keesje.

Door Aletta Hoog.

Nu ga ik vertellen van Keesje.

Keesje was een dik jongetje met roode wangen en een donkere krullebol.

Zoo zag hij er ten minste uit, toen hij vier jaar was, en met Liesbet van buurvrouw op de hoek, de kloek en haar kuikentjes eten gaf.

Maar toen hij vijf was, ging hij opeens hard aan 't groeien, en toen bleef hij niet meer zoo dik.

Keesje woonde buiten, alleen met Moesje. Hun huisje was er een van een heele rij, allemaal huisjes met één raam en een deur.

Zoo 'n heerlijk buitenleventje had Keesje! Hij groeide op met de lammetjes in de wei, de bloemen in 't veld en de kippen om hem heen.

Keesje vond zich zelf al een groote jongen.

En geen wonder! Ging hij niet al op Zondagschool? En zou hij niet met Mei echt naar school gaan, naar de dorpschool? Bijna zes was hij ook al!

Zoo'n vroolijk troepje was het, dat uit school kwam!

Hoe verlangde Keesje om ook zoo met een lei of een boek onder de arm uit school te komen!

Deze winter moest hij nog geduld hebben, maar dan . . .

Maar toen juist kwam er een groote verandering in Keesje's leven.

Moesje werd ziek. Buurvrouw kwam telkens naar Moesje kijken, en zij stuurde Keesje de deur uit. „Ga jij maar met Liesbet spelen,” zei ze.

Eerst vond Keesje dat wel prettig, maar toen hij niet telkens naar huis mocht om even wat aan Moesje te zeggen, vond hij 't niet prettig meer.

's Avonds met naar-bed-gaan, moest hij heel stil doen, en hij mocht Moesje niet eens een zoen geven, alleen maar even naar haar kijken. Wat lag zij stil, met haar oogen dicht.

Nog één dag werd Keesje uit spelen gestuurd. En toen mocht hij 's avonds niet eens naar huis om te slapen, maar moest bij Liesbet blijven. En de volgende morgen vertelde buurvrouw, dat de engeltjes 's nachts waren gekomen en Moesje mee naar de hemel hadden genomen.

„Stoute engeltjes!” zei Keesje, „om *mij* te ver-
geten.”

„Keesje is nu een weesje,” hoorde hij Arie, een
grooteren jongen, zeggen.

Was 't iets goeds om een weesje te zijn?

Keesje begon te denken van wel, want iedereen
was zóó vriendelijk voor hem. Bij 't spelen buiten
was er geen een, die hem plaagde, ze gaven
hem allemaal zijn zin. En toen de juffrouw van
de Zondagschool voorbij kwam, streek zij hem
over zijn krullebol en zei: „Dag Keesje, m'n
jongen.”

De volgende morgen kwam Grootje. Keesje herinnerde zich, dat Grootje er eens geweest was, toen Moesje jarig was. Maar dat leek hem al heel lang geleden.

„Van middag ga je met mij mee in de trein,” zei Grootje.

„Echt in de trein, die fluit?” vroeg Keesje.

„Ja echt,” zei Grootje.

Dat maakte Keesje zoo vroolijk, dat hij begon te dansen en te springen, en buurvrouw hem en Liesbet de deur uitstuurde, naar buiten, naar de wei, waar de schaapjes graasden.

Daar buitelden en stoeiden ze naar hartelust, en babbelde Keesje al maar over de trein, die fluit en die sch! sch! doet.

Eindelijk werd hij geroepen. „Zeg nu Liesbet maar goedendag en buurvrouw en allemaal,” zei Grootje.

Dat deed Keesje graag, want hij verlangde zoo om naar de trein te gaan.

Toen hij er werkelijk in zat, had hij geen oogen en ooren genoeg om naar alles te kijken en te luisteren. 't Stilhouden, 't fluiten, 't weer voortgaan — alles was even heerlijk.

Maar toen zij eindelijk uitgestapt waren, was al 't heerlijke weg. Zoo 'n groot donker station, hu! Keesje werd bang. En zóóveel menschen! dat hij er ook al bang van werd.

Gelukkig dat Grootje zijn hand zoo stijf vast hield. En Keesje kneep haar nõg stijver.

Buiten het station was Keesje niet minder bang. Zóóveel menschen! En zóóveel huizen! En zóóveel rijtuigen! En zóóveel mooie rijtuigen, die al maar „teng-teng” zeiden. „’t Zijn trams,” zei Grootje.

Zoo gauw als ze kon, stak Grootje de straat over, en liep toen vlak langs de huizen, al maar door, al maar door. ’t Leek Keesje wel of er geen end aan kwam. Stil liep hij naast haar. Af en toe keek hij eens even naar haar õp, en naar de blauw geruite zak, die zij droeg, en waarin hij zijn kleertjes wist.

Eindelijk hield Grootje stil in een nauwe straat.

Een voordeur, die open stond, gingen zij binnen. Toen een trap op, nog een trap. En toen haalde Grootje een sleutel uit haar zak, deed een kamerdeur open en zei: „Kijk, hier woon ik.”

Achter in de groote bedstee hilde Keesje zich die avond zachtjes in slaap.

*

*

*

’t Is de volgende dag, Zondagmiddag.
De heele morgen heeft ’t geregend.

„Op een andere dag zal ik eens met je uitgaan,” zegt Grootje, „nu ben ik nog te moe van gisteren, van de reis.”

„’t Is Zondag, ik moet naar de Zondagschool,” zegt Keesje.

„Later,” zegt Grootje, „eerst moet ik ’t voor je vragen aan de juffrouw van de Zondagschool hier.”

„Dan Grootje maar vertellen,” zegt Keesje.

„Ja, dat is goed,” zegt Grootje. „Hè! hè! eerst even uitrusten.”

En Grootje gaat zitten in de leuningstoel, met de voeten op de stoof. Ze is ook zoo bedrijvig geweest, eerst met koken, en toen met opruimen.

„Van de Goede Herder en ’t schaapje, dat verdwaald was?” vraagt Keesje. — „Nee, toch liever van Jozef en zijn broers, daar was de juffrouw op Zondagschool aan bezig.”

„Goed,” zegt Grootje. „Maar eerst moet zij ’t even nakijken, want ze is ’t een beetje vergeten.“

En Grootje neemt de groote Bijbel op haar schoot en bladert er in.

Onderwijl staat Keesje bij ’t raam geduldig te wachten. Hij kijkt naar de daken, schoorstenen en ’t kleine stukje grauwe lucht. Van ’t dak dicht bij heeft hij van morgen de pannen al geteld.

Zou Grootje 't nu weten?

Wat gaat Grootje d'r hoofd met de muts heen en weer! En haar oogen zijn bijna dicht.

Jozef werd door zijn broers verkocht.

Hoe heet dat ook weer als je zoo doet? Zoo 'n grappig woord — o ja, knikkebollen. Dat doen de menschen als ze slaap hebben. Nu houdt 't knikkebollen op. Grootje d'r oogen zijn heelemaal dicht. Ze is in slaap gevallen op haar stoel.

Zal hij Grootje wakker maken en vragen of ze nu gaat vertellen?

Keesje is nog niet eigen genoeg met Grootje om dat te doen. Hij kijkt weer uit het raam. O kijk! witte vlokjes tegen 't donkere dak, 't sneeuwt!

Nu kan Keesje 't niet langer uithouden. 't Is hier ook zoo stil en saai. Hij *moet* even naar buiten, even de sneeuwvlokjes om zich heen voelen dansen.

Zijn pet en das liggen op een stoel. Die neemt hij mee.

Zachtjes loopt hij langs Grootje. De deur staat op een kier. De trap af, no ~~een~~ trap. En buiten staat Keesje.

Geen wei, en geen schapen, en geen kippen. Allemaal huizen en allemaal menschen. Ook kinderen, die samen spelen. Maar 't zijn vreemde kinderen, en Keesje durft niet vragen om mee te spelen.

Hij loopt langs de huizen, de straat uit, tot hij in een dwarsstraat komt. Weer allemaal huizen en allemaal menschen. Weer loopt hij een eindje langs de huizen, en dan komt hij in een breede straat, waar veel minder menschen zijn. Hij heeft goed onthouden hoe hij geloopt is, en hij zal ook niet ver gaan, want hij is bang om te verdwalen.

„Teng-teng!” O! een tram!

Keesje geniet. De tram vindt hij zoo mooi, omdat die zoo heel gauw over de straat glijdt.

Nu nog een eel klein eindje verder loopen. Misschien komt er dan nog wel een tram. Maar wat is dat?

Luisterend staat Keesje still voor een breede stoep en een groote deur, die open is. Maar een eindje naar binnen zijn weer deuren, en die zijn dicht. Muziek! Net zulke muziek als toen hij met Moesje in de kerk is geweest.

Keesje duwt tegen een van de deuren, en die gaat open. En eer hij 't zelf goed weet, staat hij . . . ja, in een kerk. Maar 't is een heel andere kerk dan bij hem op 't dorp.

Heel zacht speelt het orgel, en langzaam, op z'n teenen loopt Keesje voort, tot bij een hooge bank.

Daar stapt hij op de voetenplank. En dan hijscht hij zich met een zetje op de bank.

Nu dreunt het orgel.

Keesje heeft er van. Maar 't is toch prettig, want o! 't is zóó mooi!

En dan opeens houdt het orgel stil.

Nu eerst begint Keesje om zich heen te kijken. Van zijn hooge bank kan hij alles goed zien. O kijk! kleine kindertjes op de arm van vrouwen. Een heele rij is er. En Keesje denkt aan die

keer, toen hij met Moesje naar de kerk is geweest, omdat het kleine zusje van Liesbet gedoopt zou worden. Zou 't hier ook doopen zijn? Maar dat er zooveel kinderen tegelijk kunnen zijn, daar begrijpt Keesje niets van.

Ja, de dominee doet met die kleine kindertjes net als met 't kleine zusje van Liesbet. Hij doet water op hun hoofdjes, en zegt wat. En sommige huilen. Keesje knikt — ja, dat deed Liesbet d'r zusje ook.

Dan gaan de vrouwen met de kindertjes weg. En de dominee gaat naar de preekstoel terug, en het orgel begint weer te spelen, en de menschen zingen er bij.

Daar gaat de dominee spreken, en 't eerste wat hij zegt, dat kan Keesje begrijpen.

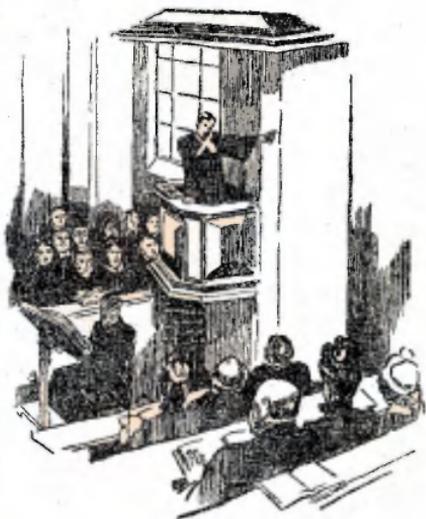
„Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet.” — Dat heeft hij op de Zondagschool geleerd. En weer knikt Keesje, want hij weet wat dat beteekent. *Dat de Heer Jezus heel veel van kinderen houdt, en dat je altijd naar Hem toe mag gaan.*

Dan zegt de dominee een heeleboel, waar Keesje niets van begrijpt. Totdat Keesje opeens weer knikt, omdat hij iets hoort, wat hij kent.

„En Hij omving ze met zijn armen en zegende hen.”

Daar hing op de Zondagschool een plaat van. De Heer Jezus met kinderen om zich heen, en één kind stond tegen Hem aan. Keesje kon nog wel niet lezen, maar de juffrouw had dikwijls voorgezegd, wat er onder die plaat stond. En dat was 't, wat de dominee nu zei.

Nog eens zei de dominee het. En 't was net of hij Keesje daarbij aankeek. Dat deed de dominee ook, want die kleine jongen daar op de punt van de armenbank, doet hem denken aan zijn eigen jongen, die thuis ziek ligt.

Als de dominee dan weer allerlei gaat zeggen, dat Keesje niet begrijpt, dan gaat Keesje zoo'n beetje zitten soezen. Hij verbeeldt zich, dat hij met Moesje in de kerk bij hen thuis zit. En als hij dan merkt, dat Moesje er niet werkelijk is, krijgt hij een bedroefd gevoel en voelt zich erg alleen.

Totdat hij dan weer hoort zeggen: „En Hij omving ze met zijn armen — en zegende hen.”

Dat maakt hem minder treurig en minder alleen . . .

*

*

*

Keesje is 't eerst de kerk uit, want zijn bank is dicht bij de deur.

't Is al een beetje donker op straat.

Welke kant? — O ja, hij weet 't.

En daar heb je de dwarsstraat. Die een eindje in, en daar heb je *zijn* straat.

— Welk huis is 't ook weer?

Hij hoeft niet te zoeken, want daar staat Grootje aan de deur.

— Kijk! ze lacht als zij hem ziet. En heel blij zegt ze, als hij er is: „Dag m'n jongen. Waar *was* je toch? Grootje heeft naar je gezocht. Je moet niet meer zoo alleen uitgaan. Je kon wel eens verdwalen.”

„Bij Moesje mocht ik altijd alleen uit.”

„Ja, maar daar was 't geen stad, hier is 't zoo druk.”

„Hebt u 't gevonden, van Jozef?” vraagt Keesje.

„Ja, maar nu is 't te laat voor vertellen, ik heb de boterham al klaar.”

Wat zag de kamer er nu gezellig uit met de lamp op, en het theeblaadje op tafel, en . . . daar lag zoowaar een krentebolletje op Keesje's bord!

Hij juichte ervan.

Hij vertelde Grootje van de kerk, en van de

heele rij kindertjes, die gedoopt waren en dat er drie gehuild hadden. En hij vertelde ook wat de dominee gezegd had.

„Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet.” —

„En Hij omving ze met zijn armen — en zegende hen.”

Grootje vond, dat Keesje veel van de preek onthouden had, zoo twee heele teksten!

„Ja, maar ik kende ze al van de Zondagschool,” zei Keesje eerlijk.

Toen ging Grootje vertellen van al de plannen, die ze had. Van de school, waar Keesje naar toe zou gaan, en de Zondagschool ook. En dat Keesje veel zou leeren en een knappe jongen worden, en groot worden, en hoe hij dan voor Grootje werken zou.

Ja, dat leek Keesje heerlijk. Hij kwam heelemaal op streek met Grootje.

Die avond hilde Keesje zich niet in slaap. Grootje stopte hem lekkertjes in, en kuste hem zoo hartelijk goedennacht. Zij was ook zóó ongerust geweest over haar ventje.

*

*

*

Keesje ging naar school en naar de Zondagschool. En daar hoorde hij graag vertellen van den grooten Kindervriend, die zeide: „Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet.”

Maar ook Grootje vertelde hem dikwijls uit de Bijbel.

Dan kwam Nellie, 't dochtertje van oom Jan, er ook bij.

En Keesje zette zijn ellebogen op Grootje's knie, en luisterde met al wat aan hem was.

